

Ptujski čuk.

Moje četrto poročilo.

Jaz nisem karsibodi takisto na naše pleme. Saj veste, da sem za embleme znanosti in književnosti moral posoditi svojo sliko. Tam čepim med knjigami. Bogve kaj! — No, nekega večera sem napravil čuden „Reisau“ in sem sedel na avtobus, ki veže mo rodni kraj — z Mariborom. In kaj sem videl? — Napise v tem avtobusu moram vsekovečiti, da bodo tako sodobni znanstveniki, kakor slavni znanstveniki imeli dokument o naši lepi „šprahi, ki mora biti rajn!“ Poslušajte čuka: „Kadi in Pluvati Prepovedano!“ Dalje: „Pogovor v šoferjem med voznjo strogo prepovedan!“ — Kar streslo me je, ko sem to prečital in si zapomnil. V opravičilo pa lahko rečem, da so se ti napisi napravili na Dunaju, ker pri nas bojša nikdo ne zna slovenski... — Jaz sem navaden čuk in vidim vse mogoče stvari posebno po noči. Moje oči so svetlovidne, moji kremplji ostri, takisto kljun. Mika me, marsikaj zakritega odkriti, kakor smo se zadnji pogodili. —

Peto poročilo. —

Nezgoda, težka nezgoda — bogme je mene doletela. In to že desetokrat in ni, da bi jo zamolčal. Ze radi ljubezni do bližnjega ne! — Blizu mojega stanovanja je velik dimnik, ki stoji v akcijo ravnotakrat, ko se jaz prebudim. Mene pa tako duši tisti dim, da vselej omedlim. Zadnjič, ko sem ravno iskal nekaj pikantnih novic, se je name izvršil zopet plinski napad iz Ornigovega dimnika in ljudje so morali sredi poletja zapirati okna, sicer bi umrli nepredvidne smrti. Tudi moj gazda Stuhlec, kamor redno zvečer zahajam in kjer me lahko vsak najde, — je bil že večkrat v smrtni nevarnosti. — Morda bi novi gospod župan vzel to stvar v roke?! —

Sesto poročilo. —

Prosim ste me za moje odkritosrčno mnenje o trajnem in javnem glasovanju. Vem zakaj! Vi imate volitve, jaz sem pa jih že srečno absolviral. Imel sem pet pro-

tikandidatov, ko je šlo za srce moje ljubice Sovice, ki je sedaj moja ženka. Kaj bi vam pravil, kako težko je bilo! Vsi tajni izkuševalci so propadli, le moje glasno in javno glasovanje je pognalo vse plahe protikandidate v kozji rog. Eden — Skovir mu je ime — se je pognal radi „nesrečne ljubezni“ v odprto ognjišče; drugega — Jastreba — je slučajno zaspanega vstrelil nek ptujski lovec čisto slučajno, ker se mu je nastavljal v ubupu; tretjega so ujeli „utrujenega“; četrti je prišel v — zanjko „pijan ljubezni“ in peti si je osmodil peruu ob nekem ciganskem ognju... Jaz pa sem ostal zmagovalec, ker sem glasno povedal svoje mnenje, kakor žena in nevesta pred oltarjem, kakor vsa bitja božjega stvarstva, ki se ne plašijo jasne, odločne besede.

Anton Stražar:

Maščevanje vinskih duhov.

(Četrť za smeh, četrť za jok, četrť za spomin in zadnji četrť za — opomin).

V malem štajerskem mestecu žive trije prijateljski, ki če imajo le količkaj časa, prid ejo skupaj. Prav vsi mestjani jih poznajo. Imajo tudi več imen, tako: vinski bratci, žejne žabe, dobrovoljški mali parlament in tako naprej. Le to Vam rečem, če bi hotel navesti vsa njih imena, bi porabil pol litra črnila in več od ene kile papirja. Ker pa je dandanašji vse to predrago, vam le skromno popišem, kaj se je tem prigodilo neke noči, ko so z nova „patrulirali“ po raznih gostilnah.

Poslušajte bratje in sestre, kako se je ta stvar zvrtila po filmskem traku naše malomestne filmske družbe!

Torej, dobrovoljški so se po običaju zopet sestali; pri prvi postaji namreč, pri „Dobri kapljici“.

Ko so izpili prvi liter vina, pogleda Martin Dolgin na uro, pa mile vz dihne: „še osem je, kdaj bo šele dan?“ Pa se oglasi Luka-Kljuka: „To je za nas velika sreča, da so sedaj dolge noči; ob-

iščemo vsaj lahko vse gostilne v našem mestu. Naposled se še prav počasi oglasi Joža Gavgroža: „Ja, ja, dobro je, dobro — Luka, da so dolge noči, pojdemo sedaj naprej, pa začnimo z našo vstajo!“

Vstali so, pa tu .di plačali, med potjo grede pa so lahkotno popevali:

Pojdmo tja, pojdemo tja —

Kjer se vinček toči,

Pa kej so od „kelnar'c“ očki vroči.

K „Veseli Katri“ so šli — a tam pa so se že delj zamudili; ja, še zapeli so in kar trikrat so „vzdignili“ tole:

„Snoč mi je bu ukraden rožmarin,

Oj ta lepi rožmarin,

Po celi vasi sem teklal za njim“.

Točno ob desetih pa predlaga Martin Dolgin:

„Ako bratci, pojdemo še v „Vinski hram“ — ga bomo še en litček tam!“

Pa so odšli, kakor poslušni cirkuški psički na povelje biča —.

Nač je bila lepa, zvezdice so migljale na nebesnem svodu, vmes pa je kraljevalotantovsko solnce, polna luna. To je te tri tako prevzelo, da so zapeli tisto:

„Moj fantič je na Tirolsko rajžau

Uh — zdaj pa tam bolan leži“.

Niso še bili skončali te pesmice, ko se snidijo že z poznanim policajem gospodom Matjažem. Prav po domače je družbo posvaril in podučil, da niso kje na vasi, ampak v mestu, kjer ni dovoljena peti ni razgrajati po ulicah, kajti s tem se motijo ljudje v sladkem spanju, ali one, ki še-le mislijo zaspali. Dalje se vznemirjajo učeči se dišaki, pa trgovci, ki delajo račune in komodno živčni in drugače bolni ljudje.

Prijateljski so vzeli ta dobronni opomin na znanje, pa kar lepo molče odšli v vinski hram — „K Dalmatincu“.

Veselega križvega pota nova postaja. No, tam pa so se ostavili toliko časa, da jih je z nova obiskal gospod Matjaž, da je policijska ura.

Luka-Kljuka je vdano odgovoril:

„Živela policijska ura! to je ura naše rešitve — pojdemo!“

Zdaj so šli v kavarno „Slavček“ —

Tam pa so že začeli dremati pri črni kavi — (v svojo oblast so jih dobili hudobni vinski duhovi) — Ljutomerski, bizeljski, haloški, dalmatinski. Ti duhovi pa so tako močni, da vstrahujejo vsakega junaka ki uspešno tekmuje s tujci, kii smatrajo — tudi zamorske boksarje.

Nekako ob pol treh zjutraj so se razšli, zaspani, pa še vedno v oblasti zmagačojin vinskih duhov...

Martin Dolgin je krenil tam za Dravo — dosti je popil to noč, pa je moral nekaj odložiti — stal je ob vodi, pa se omahoval pri tem delu sem tja... Naenkrat pa je zgubil ravnotežje in — štrbunk — že je bil v hladni kopelji... Preplašene že sanjajoče žabe so odskočile še vse ometene na bregove...

Olej veliko čudo! Hkrati vsi ti nadležni vinski duhovi so skočili iz Martina, kar mu je bilo v korist — v par skokih se je rešil vode.

Kar teklo je od Martina, ko je korakal proti domu...

Joža Gavgroža po še ni domov šel. Ko se je primajal do zadnje kavarne pri „Zamorcu“, je krenil kar notri. K vsejsreči so imeli še luč.

Pogodi se tujci za ležišče in kolovrat v sobo št. 13. No, to noč je bila št. 13. zahaj zares nesrečna — a ne 13., ampak 14. Pomotoma je namreč prikolovratil v sobo št. 14. Kmalu je bil pri postelji; kar obličen se je mislil „poravnati po dolgem“.

Ko se je vlegel, ga stresne grozen ženskin krik: „Na pomoč!“

Mimo njega je kot puca iz gnezda drvela mlada gospodična — kar v nočni obliki v kavarno; vedno kričec na pomoč. To je bilo smeha v kavarni, ko so vse to razmotirali, vam ni treba praviti še posebej.

Naslednji dan je kavarniški točaj pravil svojim gostom da je bilo tej gospodični zelo žal, ker je s svojim kričanjem odgnala nesrečnega kavalirja Joža Gavgroža. Kajti tiste urce sta spala vsak v svoji sobi. Ta gospodična je zamenj priča kovala do jutra, da bi se še enkrat k njej povrnil gost iz sosednje sobe št. 13. — Oh, nesrečna pičica kaj vse ljudem zmede! Pamet, srce, in še marsikaj... Ojej — ojej!

Poglejmo še za Luketom-Kljuketom!

Zelo počasi se je zibal proti domu. Kar naenkrat pa ga je začel tiščati levi čevlji. Z veliko muko si sezuje desnega, potem šele levega, nato nosi čevlje v rokavi in hodi proti stanovanju...

Vedno težje je hodil Luka.

Zaletaval se je iz ene strani ulice v drugo, pa tudi marsikaj je prišel v dotik z materjo zemljo —. Pri tem kolebanju je izgubil enkrat levi, a nato pa še desni čevlji. — Pa kaj se zmeni Luka v takem položaju za en par čevljev!

Ena velika figa taka briga!

Dva dni za tem je stalo v znanem dnevnem časopisu: „Od te ulice pa do Rogoznice je neki gospod izgubil par čevljev, kdor jih najde, naj jih proti nagradi 100 dn. prinese na upravništvu lista — najditelj je bil spoznan“.

Pa Luka-Kljuka še sedaj ni dobil svojih čevljev nazaj. Tudi najditelja še ne pozna.

Večkrat se jezi: „Ves svet je sedaj nepošten in sprijen, kaj hočemo...!“

A Martin še pristavi:

„Ej Luka, tudi vino je marsikje izprinjeno, pa vseeno ga pijemo. Najboljše in najcenejše bi izhajali, če bi bili abstinenti“. To vama predlagam! Pa tovariša mu vselej odgovorita:

„Kdor hoče žaba biti, ta mora vodo pit, — ker žabe so pa vse na vodo nagnjene!“

Potem se je zgodilo, da se je Luka oženil. Pohlevna ženka pa mu je ob sličnih prilikah rekla modro besedo: „Božja kapljica je, le po pameti jo pijmo!“

Venčeslav
VILAR
Ljutomer

Zaloga prvovrstnih
inozemskih dvokoles,
šivalnih strojev, vse
nadomestne dele za
kolesa in stroje.

Razna železnina, kuhinjska posoda, stavbeno, pohištveno okovje, traverze, kose ter jedilno orodje.
Razstrelivo, orožje, smodnik, kovaški premog in koks, štedilniki, peči itd.

K Ljudevit
Kuharič
veletrgovina
ORMOŽ

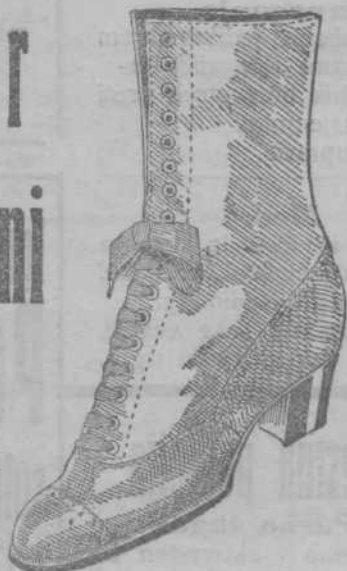
špecerije, manufakture
železnine ter vsega
stavbnega materiala.
Zaloga vseh vrst poljedel.
strojev.

PARNA ŽAGA:
nakupovanje mehkega in
trdega lesa, obdelava
vsakovrstnega lesa in
dolge za sode.

Kam se obrnem naj,
če hočem dobro kavo, čaj, —
čokolado, limonado
in prigrizek za naslodo?
Radio veselo tukaj svira,
tu meščan in kmet se zbira!

I. ŠTUHEC
PTUJ
PANONSKA ULICA

Pozor
Ptujčani
in
tujci!

Snežne čevlje in galoše popravljam Vam poceni,
gojzerce po meri v bogati jaz imam zalogi,
takisto škornje, da se vsak o njih pomeni
takò bogati kakor ubogi!
Iz usnja finega in ruske juhte,
podplate pa trpežne, čevlje trdne
Vam nudim, vsi samo poslušajte:
Ob mojem delu nikdo se Vam ne namrdne!

IVAN RATISNOJNIK
Krekova ul. 1.